

KRISTEN PROBY

Luister naar me

Karakter Uitgevers B.V.

1

Addison

“Kortom,” leest Cami, een van mijn allerbeste vriendinnen en een van mijn zakenpartners, voor uit de *Portland Tribune*, “Seduction is een uniek restaurant. Het voedsel is heerlijk, de wijnbar indrukwekkend en de ambiance is adembenemend sexy. Ik raad dit restaurant dan ook van harte aan voor uw volgende date.”

‘Die recensent verdient een bos bloemen,’ zegt Mia met een brede grijns. ‘Wie had gedacht dat we zes maanden na de opening al zo’n beoordeling zouden krijgen?’

‘Tja, het is niet meer dan logisch dat ze dol op het eten zijn,’ merk ik op, terwijl ik de krant pak om het stukje voor de vijftiende keer te lezen. ‘Je bent briljant in de keuken, Mia. Dat wisten we al toen we nog op de middelbare school zaten.’

‘Ik krijg er nog steeds de zenuwen van, vooral nu ik geen idee heb wie de klanten zullen zijn. We hebben niet eens een waarschuwing gekregen dat die vent zou komen.’ Mia bijt op een velletje bij de nagel van haar duim. ‘Misschien moet ik het menu uitbreiden.’

Cami schudt haar blonde lokken. ‘De kaart is perfect. Hij vond ons fantastisch.’

We kijken elkaar glimlachend aan.

Ik doe zittend op mijn stoel een dansje.

We gaan straks pas open. Kat en Riley, de laatste twee partners van ons vijftal, ontbreken nog. Maar Mia, Cami en ik hebben het artikel telkens weer gelezen, glimlachend en dansend. Dolblij. We hebben ons verdomme allemaal kapotgewerkt sinds we zes maan-

den geleden de deuren hebben geopend. We hebben alles op één kaart gezet. We kunnen het ons niet veroorloven dat dit mislukt, maar dat gaat ook niet gebeuren.

De voordeur gaat open en dicht.

Ik verwacht Riley of Kat te zien, maar in plaats daarvan komt Jeremy helemaal verfromfaaid de eetzaal binnen slenteren. Zijn oogleden zijn nog zwaar van de slaap. Hij heeft zich niet geschoren. Zijn blonde haar staat in pieken overeind doordat ik er gisteravond met mijn vingers door heb gekamd.

Jezus, deze man laat mijn hormonen overuren draaien.

Hij grijnst, drukt een kus op mijn hoofd, pakt mijn mok koffie en gaat naast me zitten.

‘Wat doe jij hier?’ wil Cami met gefronste wenkbrauwen weten. ‘Ik heb een te goede bui om te doen alsof ik je aardig vind.’

Ik werp mijn beste vriendin een boze blik toe, maar ze haalt alleen maar haar schouders op.

‘Mijn vriendin is hier,’ zegt Jeremy. Hij neemt een slok van mijn koffie. ‘Ik miste haar.’

‘Alsjeblieft,’ fluistert Mia, terwijl ze haar ogen ten hemel slaat.

Mijn vriendinnen waren vroeger op Jeremy gesteld, maar nu maken ze er geen geheim van dat ze hem niet moeten. Ze zijn gewoon te beschermend en willen niet dat ik gekwetst raak. Tuurlijk, hij is muzikant. Niet eens bijzonder getalenteerd, maar hij doet het best aardig en boekt regelmatig optredens voor zijn band, Hells Roses.

En, mijn god, wat die man in de slaapkamer kan zou verboden moeten worden. Hij laat me lachen en is, ondanks zijn arrogante gedrag naar alle anderen toe, heel lief en hij stelt zich echt kwetsbaar op als we alleen zijn.

Is hij ‘de ware’? Waarschijnlijk niet, maar ik ben er vrij zeker van dat ‘de ware’ is verzonnen door Disney en schrijvers van romans.

‘Lief zijn,’ snauw ik, en ik lees verder in de krant. ‘We hebben een geweldige beoordeling gekregen in de *Tribune*,’ vertel ik Jeremy met een grijns.

‘Maar natuurlijk.’ Hij drukt een kus op mijn wang. ‘Staan de muziekreviews daar ook in?’ Hij grist de krant weg, slaat de bladzijdes om en leest dan de reviews van de muziek- en clubscene in Portland. ‘Helemaal niets? Verdomme!’

Cami vangt mijn blik en kijkt dan van ergernis scheel.

Ik haal alleen maar mijn schouders op. Hij zit niet in de restaurantwereld. Hij zou niet begrijpen hoe belangrijk dit voor ons is. ‘Ik heb zitten denken...’ Ik leun met mijn ellebogen op tafel. ‘Nu het goed gaat met de zaak vind ik dat we in de weekenden livemuziek moeten hebben.’

Jeremy zucht. ‘Sorry, snoepje. Wij zitten vol.’

Godzijdank! Jeremy’s band zou ik hier niet willen hebben. In plaats van zijn ego te krenken, schenk ik hem een glimlach en kus ik zijn schouder. ‘Ik weet het, schat, maar ik wil toch iemand hebben. Misschien een soloartiest met een microfoon en een krukje, weet je?’

Cami kijkt bedachtzaam. ‘Dat kunnen we ons wel veroorloven. Aan wie zit je te denken?’

Cami gaat over de financiën en ze is briljant in hoofdrekenen.

‘Dat weet ik nog niet.’ Ik pak mijn mok en frons mijn wenkbrauwen als ik zie dat Jeremy die helemaal leeg heeft gedronken. ‘Schat, kun jij even naar Starbucks gaan om koffie voor ons te halen?’

‘Ik ben mijn portemonnee vergeten,’ zegt hij met een geërgerde blik.

Ik pak een briefje van twintig uit mijn tas en geef dat aan hem.

‘Ik ben al weg.’

‘Dank je.’

‘O,’ zegt hij, terwijl hij gaat staan, ‘als je een muzikant zoekt, dan zou je komende zaterdag bij Crush kunnen gaan kijken. Ze hebben een open podium en er is meestal wel een aantal goede acts bij. Ik durf te wedden dat je daar vindt wat je zoekt.’

Ik schenk mijn sexy vriendje een grijns en werp hem een kus-handje toe. ‘Bedankt.’

Hij knipoogt en slentert het restaurant uit.

Als de deur achter hem in het slot valt kijkt Mia me hoofdschuddend aan. ‘Serieus?’

‘Dat open podium is een briljant idee,’ vertel ik haar.

‘Daar heeft ze het niet over,’ zegt Cami. ‘Jeremy is een eikel.’

‘Niet waar.’ Ik rol met mijn ogen en leun naar achteren op mijn stoel. Oké, misschien heeft hij zo zijn momenten. ‘Hij is lief. En sexy.’

‘En hij is een klaploper. Zijn portemonnee zat in zijn kontzak,’ merkt Mia op. ‘En ik durf het totale chocoladebudget van deze maand eronder te verwedden dat hij ook bij jou woont.’

‘Zijn huisgenoot is verhuisd, en hij kon het appartement niet in zijn eentje betalen.’

‘Addie...’ Cami pakt mijn hand vast. ‘Je bent geen voetveeg.’

‘Hij behandelt me niet als een voetveeg.’

‘Jawel. Dat doet hij wel.’ Mia zucht en pakt mijn andere hand vast. ‘Je verdient beter.’

‘Ik hou van jullie, meiden.’ Ik krijg een knoop in mijn maag. ‘Ik weet dat jullie me alleen maar willen beschermen, maar Jeremy is een goede vent. Ik vind hem leuk.’

‘Oké.’ Cami neemt een slokje koffie en haalt dan een schouder op. ‘Maar als hij je hart breekt dan staan wij voor je klaar.’

‘Laten we het maar over dat open podium hebben. Wie gaat er met me mee?’

Mia en Cami kijken elkaar aan.

‘Ik moet dan werken,’ zegt Mia. ‘Ik wil wat nieuwe specials voor de zaterdagavond uitproberen.’

‘Ik wil niet,’ zegt Cami eerlijk. ‘Ik vertrouw erop dat je precies vindt wat we nodig hebben.’

‘Dan neem ik Kat mee.’ Ik bijt op mijn onderlip. Er borrelen al verschillende ideeën op in mijn hoofd. ‘Zij kan dat soort dingen vrij goed inschatten.’

‘Goed idee.’

De deur gaat weer open.

‘O, joepie. Mr. Wonderful is terug,’ mompelt Cami.

‘Hoe doe je dat toch met je haar?’ vraagt Riley vanaf mijn krukje bij mijn kaptafel, waarna ze nog een hap ijs uit de beker neemt.

Ik draai mijn haar in grove krullen. Ik heb er vanavond paarse lokjes in gedaan. ‘Zo moeilijk is het niet. Je moet gewoon oefenen, maar het gaat snel als je het eenmaal onder de knie hebt.’

‘Dat paars is gaaf,’ zegt ze waardierend. ‘Net als die superstrakke spijkerbroek. Je hebt een prachtige kont.’

Ik grijns en draai me zijwaarts naar de spiegel toe om mijn achterste in deze broek te bestuderen. Ze heeft gelijk. Dat ziet er niet slecht uit. Mijn heupen zouden wat smaller mogen zijn, maar wat doe je daaraan? ‘Moet ik een jasje over dit topje dragen?’ Het is een los, mouwloos hemdje dat mijn decolleté goed laat uitkomen, maar mijn probleemgebieden verhult.

‘Nee. Dit staat mooi. Je vindt een geweldige zanger voor het restaurant, of je houdt er een date aan over.’

‘Ik heb al een date.’ Ik sla mijn ogen ten hemel. ‘Geef me kracht.’

‘Jeremy is geen date,’ meldt Riley, terwijl ze over de bodem van de beker schraapt. ‘Hij is iemand om te neuken.’

‘Riley!’

Ze haalt haar schouders op. ‘Het is de waarheid. En er is niets mis mee, zolang je je daar maar bewust van bent.’

‘Nou, de seks is niet slecht.’

Er wordt kort op mijn slaapkamerdeur geklopt, en dan komt Kat binnen. Ze ziet er lang en prachtig en ongelooflijk stoer uit. Ze heeft haar rode haar opgestoken, draagt een mouwloos topje waardoor haar indrukwekkende tatoeages zichtbaar zijn en torenhoge roze stiletto’s.

‘Het zou verboden moeten zijn om er zo lekker uit te zien,’ verzucht Riley. ‘Dat geldt voor jullie allebei.’

‘Waarom ga jij niet mee?’ vraagt Kat.

‘Omdat ik een nieuw marketingplan moet bedenken voor die muzikant van je.’

‘Smoesjes.’ Kat kijkt naar me terwijl ik me opmaak. ‘En nu we het toch over lekker hebben: Hallo, lekker ding.’

Ik werp haar via de spiegel een grijns toe. ‘Jij bent de interessantste date die ik in tijden heb gehad.’

‘Dito.’ Ze knipoogt. ‘Oké, waar zijn we vanavond naar op zoek? Dit is jouw show, Addie. Ik ben er alleen ter ondersteuning.’

‘Het is ónze show,’ zeg ik.

‘De eetzaal is jouw pakkie-an, en je doet het geweldig.’ Riley brengt een laagje van mijn lippenstift aan op haar volle mond, bekijkt het resultaat en veegt het er dan onmiddellijk af. ‘Lippenstift is niets voor mij.’

‘Ik wil een soloartiest of eventueel een duo.’ Ik toupeer mijn haar tot het in het gewenste model valt. ‘Iemand met een sexy stem. Ik zat aan iemand à la Gavin Degraw te denken.’

‘Cool.’ Kat knikt instemmend. ‘Hoeveel hebben we te besteden?’

‘Laten we het rond de vijfhonderd per avond houden,’ zegt Riley. ‘Cami zei dat we dat wel kunnen missen.’

‘Dat is niet slecht. Laten we hopen dat we iemand vinden. Ik heb ook een advertentie bij de ingang opgehangen, dat kan nooit kwaad.’

‘Oké, laten we gaan.’ Kat gaat ons voor naar buiten.

‘Veel plezier,’ zegt Riley. Ze zwaait en loopt naar haar auto.

‘Dit wordt gaaf,’ zegt Kat en ze geeft me een boks.

‘Lust u nog een chardonnay?’ vraagt de serveerster.

Kat schudt haar hoofd. ‘Ik wil graag een cola light.’

‘Voor mij hetzelfde.’

De serveerster knikt en vertrekt.

‘Is de wijn hier niet lekker?’ vraag ik met een lach aan Kat.

‘Smerig,’ zegt ze. ‘Ik begrijp het dat ze geen dure huiswijn willen serveren, maar er zijn heel goede exemplaren op de markt. Er is geen enkel excuus om een minderwaardige wijn te schenken.’

Mijn lach wordt breder. ‘Ik krijg het er helemaal warm van als je in vaktermen praat.’

‘Het is dan ook mijn vak.’

‘En je bent er goed in.’ En dat is ook zo. Kat is de beste sommelier van de regio Pacific Northwest. Ze heeft verstand van wijn.

‘Wat vind je er tot nu toe van?’

We zitten aan een hoge tafel vlak bij het podium, in het midden van de ruimte, dus het is makkelijk om de acts te zien. Op het moment zingt een jonge vrouw nogal vals een liedje van Trisha Yearwood.

‘Het is niet om over naar huis te schrijven.’

Kat knikt instemmend en werpt dan een boze blik op de man die in het voorbijgaan in haar kont heeft geknepen. ‘Handen thuis, vriend.’

Hij haalt zijn schouders op en loopt glimlachend door.

‘Mannen zijn onbeschoft,’ moppert Kat.

Dat kunnen ze zeker zijn.

Het meisje zingt haar laatste noot en we klappen. Daarna volgt een terugkeer naar 1967. Maar deze man is jong, misschien pas tweeëntwintig. Zijn dreadlocks komen tot halverwege zijn rug. Hij heeft een baard en zijn kleren zijn smerig. Hij is waarschijnlijk een dakloze die normaal gesproken op straat zingt.

Maar dan begint hij te zingen. Mijn hemel, hij heeft de stem van een engel. *Hallelujah* klinkt alsof hij het vanuit de hemel zingt. We zitten daar als betoverd. Hij is fantastisch.

Na afloop klinkt er een daverend applaus.

‘Wauw.’ Kat kijkt me aan met haar grote blauwe ogen. ‘Heb je dat gehoord?’

Ik knik. ‘We vragen hem om zijn contactgegevens. Als we hem onder de douche zetten en schone kleren aantrekken, dan zou hij perfect kunnen zijn.’

‘Als hij daartoe bereid is,’ antwoordt Kat. ‘Het is ook mogelijk dat hij het zo best vindt.’

Na een aantal lauwe optredens betreedt een duo het podium. Een man en een vrouw die elkaar smoorverliefd aankijken. Ze zingen een liefdeslied en hun stemmen vermengen zich moeiteloos.

‘Ik vind ze wel wat.’ Kat leunt naar me toe. ‘Ze hebben de juiste uitstraling en ze zijn verliefd, wat ons restaurant een sexy sfeer zal geven.’

‘Dat vind ik ook.’ Ik wil ze. En dan bedoel ik ook écht. Ze zouden absoluut perfect zijn. ‘Ik ga met ze praten.’

Kat knikt en richt haar aandacht op een andere act.

Ze zijn lang niet zo goed als het duo dat net klaar is.

‘Pardon.’ Ze draaien zich naar me om en ik plak mijn beste glimlach op mijn gezicht. ‘Mijn naam is Addison. Ik ben mede-eigenaar van Seduction, een nieuw restaurant in de stad, en ik zou het graag

met jullie hebben over een mogelijke weekendklus bij mij.'

Ze kijken elkaar aan en grijnzen. 'Dank je. Ik ben Rebecca.' De kleine blondine schudt me de hand. 'Dit is mijn man, Paul.'

'Jullie zijn allebei ontzettend goed.'

'Dat komt allemaal door haar,' zegt Paul, en hij staart verliefd naar Rebecca.

'Ik heb een act nodig voor de vrijdag- en zaterdagavond. Ik betaal vijfhonderd per avond.'

'Per persoon?' vraagt Rebecca met een sluwe blik.

'Nee.' Ik schud mijn hoofd. 'Voor het optreden.'

Ze kijken elkaar nog eens aan en Paul schudt zijn hoofd. 'Sorry. We zijn meer waard dan dat.'

'Wat vragen jullie normaal gesproken?'

'O, we hebben nog geen optredens geboekt. We zijn hier nog niet zo lang.'

Ik trek een wenkbrauw op. 'Je bent waard wat iemand bereid is te betalen. Leuk jullie te ontmoeten.' Ik draai me om en loop zonder om te kijken terug naar ons tafeltje. 'Grote ego's,' is het enige wat ik zeg.

'Balen.'

'Het gebeurt.'

Een man loopt het podium op, gaat op de kruk zitten en tokkelt wat op zijn gitaar. Hij wordt niet aangekondigd. De zanger draagt een zwart t-shirt en een spijkerbroek, maar heeft geen schoenen aan. Hij heeft een hoed laag over zijn voorhoofd getrokken waardoor de rand een schaduw werpt op zijn gezicht.

Maar die tatoeages zou ik overal herkennen. 'O, mijn god, volgens mij is dat Jake Knox,' fluister ik ongelovig tegen Kat.

'Die tatoeages,' zegt ze ademloos.

Ik rol met mijn ogen.

‘Jezus, ik was vroeger verliefd op hem. Zijn posters hingen bij me aan de wand toen ik op de middelbare school zat.’

‘Dat geldt voor de meeste meiden.’ Zijn vingertoppen glijden over de snaren van zijn gitaar alsof hij met een vrouw vrijt. ‘Hij is echt goed.’

‘Wat doet hij op een open podium?’ Kat kijkt me verbijsterd aan. ‘Woont hij hier?’

Ik knik. ‘Ja, ik heb gehoord dat hij ergens in de buurt woont. Misschien had zijn ego een oppepper nodig?’

Maar dan begint hij een bekend nummer van Lifehouse te zingen en ik krijg een beklemmend gevoel op mijn borst. Ik hou van dit nummer. Ik hou van zijn stem, rauw en diep en een tikkeltje schor. Pure seks.

‘Hij zou absoluut perfect zijn,’ fluistert Kat.

Dat had ze waarschijnlijk niet hardop willen zeggen.

‘We kunnen hem niet betalen. Hij speelt vast en zeker op bruiloften van beroemdheden en dat soort dingen.’

Jake heft zijn hoofd op, waardoor voor het eerst zijn gezicht en die verbluffend groene ogen te zien zijn, en hij kijkt me recht aan. Hij zingt zo zeker vijf regels, knipoogt en laat zijn hoofd weer zakken.

Arrogant.

‘Nu we het over ego’s hebben,’ mompel ik. ‘Dat zou een grote ramp zijn.’

‘Maar onwijs sexy,’ kaatst Kat terug. ‘Jezus, kijk toch eens hoe zijn spieren bewegen tijdens het spelen.’

Geloof me, dat was me al opgevallen. Je zou blind moeten zijn en een IQ van min twintig moeten hebben om niet te zien hoe Jake Knox zich beweegt. Hij prikkelt zowel mijn lichaam als mijn geest, wat wel logisch is aangezien hij waarschijnlijk getraind is om dat te doen. Hij moet dan ook muziek verkopen.

Hij brengt het lied tot een eind en verlaat het podium.

Er klinkt geroezemoes in het publiek. Wij zijn duidelijk niet de enigen die hem hebben herkend. Laten we wel wezen, Jake Knox is een van de grootste rocksterren die er is.

Of was. Volgens mij heeft hij de afgelopen jaren geen nieuwe muziek uitgebracht. Ik vraag me af waarom.

‘Ik denk niet dat we hier onze act gaan vinden,’ zegt Kat met een zucht. ‘We hebben de afgelopen twee uur zeker twintig mensen gezien. De enigen die we wat vonden waren een dakloze, een stelletje egotrippers en een rockster.’

‘Je hebt gelijk. Kom, we gaan.’

We pakken allebei onze handtas en lopen de koele lenteavond in. Een stukje verderop loopt een man met een gitaarkoffer. Ik zou dat silhouet, dat loopje, overal herkennen.

Jake Knox.

Wat is er toch mis met me dat ik op het foute, muzikale type val? Altijd. Als er binnen een straal van veertig kilometer een foute muzikant is staan mijn edele delen op scherp. Al-tijd. Vanaf het moment dat ik mijn maagdelijkheid ben verloren aan Todd Perkins tijdens mijn voorlaatste jaar op de middelbare school. Todd was de zanger van een garageband en verleidde me in de betreffende garage, vlak achter het drumstel... De volgende dag liet hij me als een baksteen vallen.

‘Hij loopt zelfs sexy,’ fluistert Kat in mijn oor.

‘Hm.’

‘Doe maar niet zo nonchalant.’ Ze duwt tegen mijn schouder. ‘Ik krijg het warm van hem, en jij bent degene die op foute mannen valt. Dat is al zo sinds ik je op de universiteit heb ontmoet.’

Ik haal mijn schouders op. Ze heeft gelijk.

‘Laten we naar het restaurant gaan. Ik wil kijken hoe Jamie het

achter de bar doet,' zegt Kat uiteindelijk, als duidelijk wordt dat ik het niet over mijn voorliefde voor muzikanten wil hebben.

'Ik zal de bediening controleren en dan kunnen we samen Mia dwingen om naar huis te gaan.'

'Werkt Mia dan?' vraagt Kat met gefronste wenkbrauwen.

'Natuurlijk werkt Mia. Ze slaapt toch niet?'

'Die meid heeft een interventie nodig.'

'Schenk voor mij ook maar een glas in,' zegt Mia.

Kat en ik hebben de rest van de avond voor ons eigen personeel gezorgd, een paar ongelukjes afgehandeld, na sluitingstijd iedereen weggestuurd en besloten om even te ontspannen met een glas wijn alvorens naar huis te gaan.

'Niet te geloven dat je hier nog steeds bent,' zeg ik. 'Je bent er al sinds vanmorgen.'

'Hetzelfde kan ik over jou zeggen.' Met een zucht gaat ze naast me op een kruk zitten en ze rolt haar hoofd heen en weer in een poging haar nekspieren wat te ontspannen. 'Het was een goede dag.'

'Je neemt morgen vrij,' beveel ik, waarbij ik het vermijd haar aan te kijken.

'Je bent mijn baas niet.'

'Jawel, dat zijn we wel,' antwoordt Kat, en ze geeft twee glazen wijn aan Mia. 'Jij maakt de langste uren van ons allemaal. De keuken redt het wel een dag zonder je.'

'Maar wat doe je dan op een vrije dag?' vraagt Mia.

'Je maakt je badkamer schoon. Je gaat naar de kust om daar pootje te baden. Je zoekt een scharrel. Maar je komt in elk geval niet hier.'

'Misschien.' Mia haalt haar schouders op. 'Hebben jullie een act gevonden?'

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd en neem een slokje van de frisse, droge wijn.

‘Maar jullie zien er bloedmooi uit. Heeft niemand jullie besprongen?’

‘Een of twee kerels hebben in Kats kont geknepen.’

‘Ik wil in Kats kont knijpen,’ zegt Mia. ‘Dat wilden we allemaal vanaf het moment dat we haar op de uni hebben ontmoet.’

‘En dat hebben jullie ook gedaan,’ meldt Kat. Ze heft haar borrelglas met tequila en giet die in één keer naar binnen.

‘En je vond het heerlijk,’ kaatst Mia terug. ‘Hoe was vanavond?’

‘Er valt niet veel te vertellen. Er was een geschikt stel, maar ze vroegen te veel geld.’

‘We hebben ook Jake Knox gezien,’ vertelt Kat met een tevreden grijns.

‘Wat?’ roept Mia. ‘Niet!’

‘Jawel. Hij heeft een nummer gezongen.’

‘Waarom? Hij is beroemd. Hij hoeft niet naar dat soort dingen te gaan.’

‘Geloof me, ik twijfelde niet aan zijn motivatie.’ Kat schenkt onze glazen bij. ‘Ik was gewoon dankbaar om op zo’n drie meter afstand van hem te zitten.’

‘Ik ben zó jaloers! De wanden van mijn slaapkamer hingen vol posters van Hard Knox!’

Kat steekt haar vuist uit. ‘Tik ’m aan. De mijne ook.’

‘Hard Knox was een goede band.’ Ik neem een slokje wijn. ‘Ze zijn uit elkaar gegaan, weet je?’

‘Zo jammer.’ Mia schudt haar hoofd. ‘Maar je hebt wel Jake Knox gezien.’

‘Maar we hebben geen act gevonden.’ Ik voel me verslagen. Dit had ik vanavond willen afronden.

‘We vinden wel iemand,’ zegt Kat. ‘Laat Jeremy anders eens rondvragen.’

‘Hij speelt niet echt het soort muziek dat ik hier wil hebben.’

‘Je bedoelt goede muziek?’ vraagt Mia op sarcastische toon.

‘Oké, dus hij is geen Daughtry. Hij is niet verschrikkelijk.’

Kat en Mia trekken ieder een wenkbrauw op en glimlachen.

‘Oké, hij is niet goed.’

We moeten alle drie giechelen en dan valt er een gemoedelijke stilte.

Uiteindelijk kreunt Mia en legt ze haar hoofd op de bar. ‘Ik ben zo moe.’

‘Je hebt morgen vrij, Mia. Ik meen het.’ Ik wrijf in grote cirkels over haar rug. ‘Je hebt slaap nodig.’

‘Oké. Maar jullie bellen me als er iets gebeurt.’

‘Dat doen we,’ zegt Kat.

We kijken elkaar aan terwijl ik over Mia’s rug blijf wrijven en we weten allebei wat de ander denkt.

De hele tent zou morgen in de fik moeten staan voordat we haar bellen.